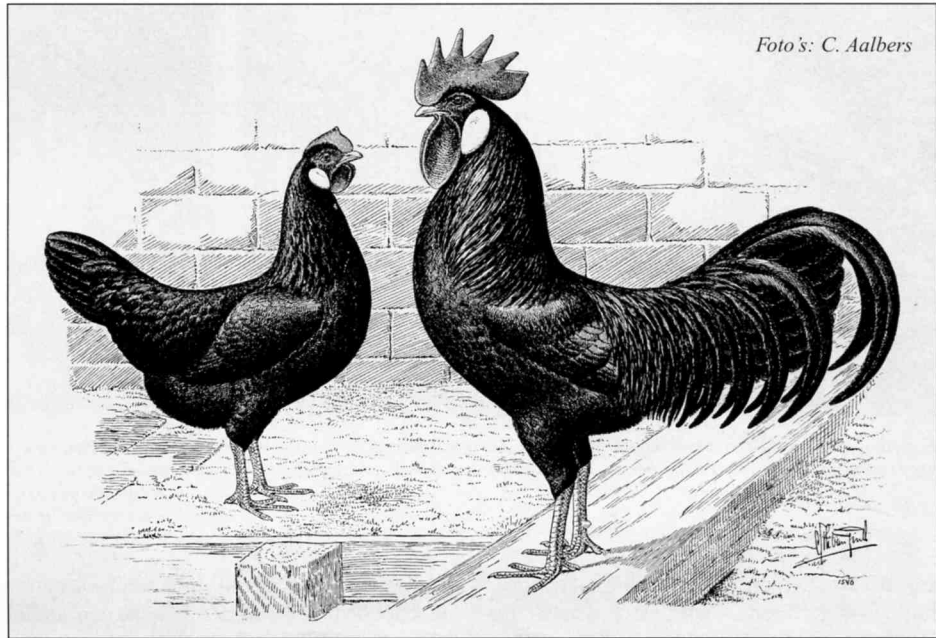

Een tentoonstellingsras bij uitmuntendheid: de zwarte Leghorn

Een kleurslag bij de Leghorns, die, naar onze mening nog veel meer aandacht van de fokkers verdient, is zeker de zwarte. De animo voor deze kleurslag is wel eens groter geweest en kleurslagen, die vroeger zeer populair waren en veel gefokt werden, ziet men de laatste jaren sporadisch of helemaal niet meer. Van deze kleurslagen willen we in de eerste plaats noemen de witte, die in ons land niet verdwenen is, maar in vroeger dager veel meer gefokt werd dan nu. De patrijs Leghorns ziet men nog wel, doch hun aantal is veel kleiner geworden, zelfs in een streek waar nog veel Leghorns gefokt worden, zoals Twente. De zwarte Leghorns hebben zich wel weten te handhaven, zij het dan ook dat enkele jaren geleden slechts een paar fokkers zich met deze kleurslag bezig hielden. Gelukkig zien we echter nog steeds vogels van deze kleurslag op de tentoonstellingen verschijnen, al zouden het er veel meer kunnen zijn. De populariteit van de zwarte Leghorn is vooral te danken aan de vele goede kenmerken. Men heeft destijds bij deze kleurslag, meer dan bij enige andere kleurslag van het Leghorn-ras, het gematigde type aangehouden, wat de vitaliteit en de bruikbaarheid ten goede is gekomen. Ook in de ons omringende landen heeft men steeds de productie van deze kleurslag sterk in de gaten gehouden. In Engeland werd oorspronkelijk de zwarte Leghorn wel zwaarder gefokt dan in Duitsland. Doordat vooral de Twentse liefhebbers in het verleden nog wel eens dieren

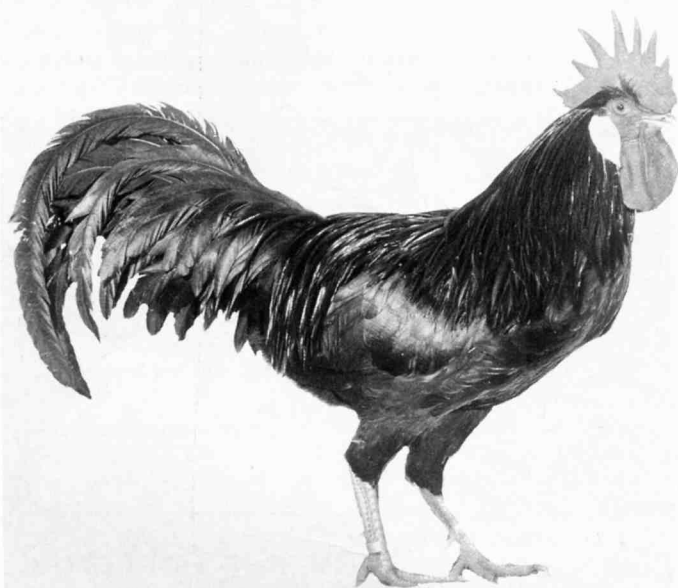

Foto's: C. Aalbers

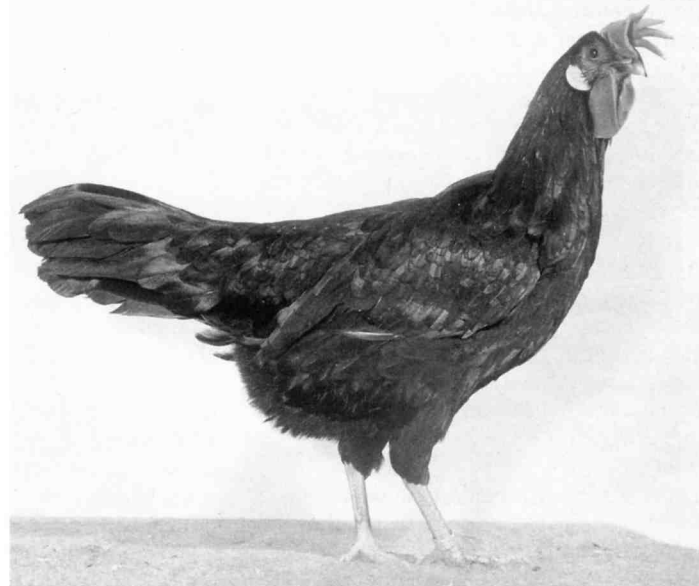
Een paar ideale zwarte Leghorns, getekend door de tekenaar bij uitstek, wijlen de heer C.S.Th. van Gink.

van deze kleurslag uit Duitsland importeerden zijn wij bij de zwarte Leghorns meer de richting van het Duitse type uitgegaan. Bij de zwarte Leghorns van dit moment valt ons steeds weer de prachtige groenglanzende zwarte kleur op, waarbij de rode kleur van de kam en de kinlellen en daarnaast de helder gele beenkleur prachtig afsteken. Zoals we schreven hebben de zwarte Leghorns meer het gematigde type en alles

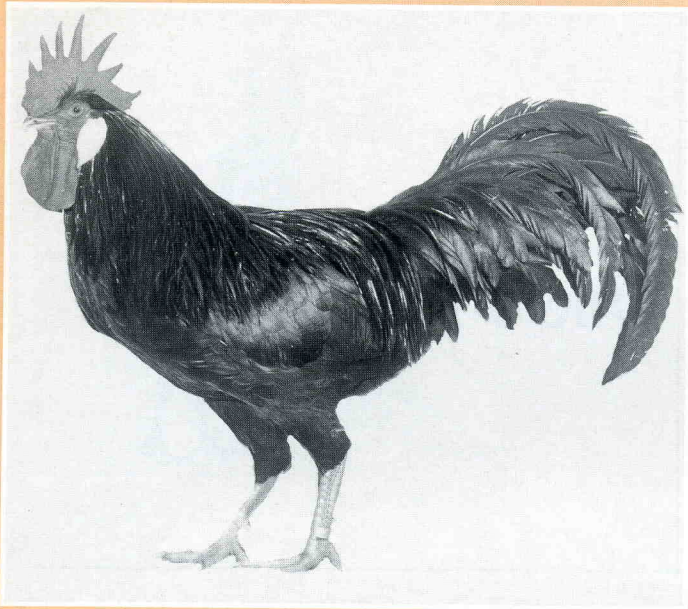
is daarmee in overeenstemming, wat ook te zien is in o.a. de kopversierselen. Dit verschil is echter minder merkbaar, daar men door de jaren heen ook de andere Leghorn-kleurslagen aangepast heeft aan het gematigde type en buitenissige kopversierselen bij de andere variëteiten sporadisch meer tegenkomen. Toch is het zo, dat als men de diverse kleurslagen eens nauwlettend met elkaar vergelijkt, het opvalt dat de zwarte

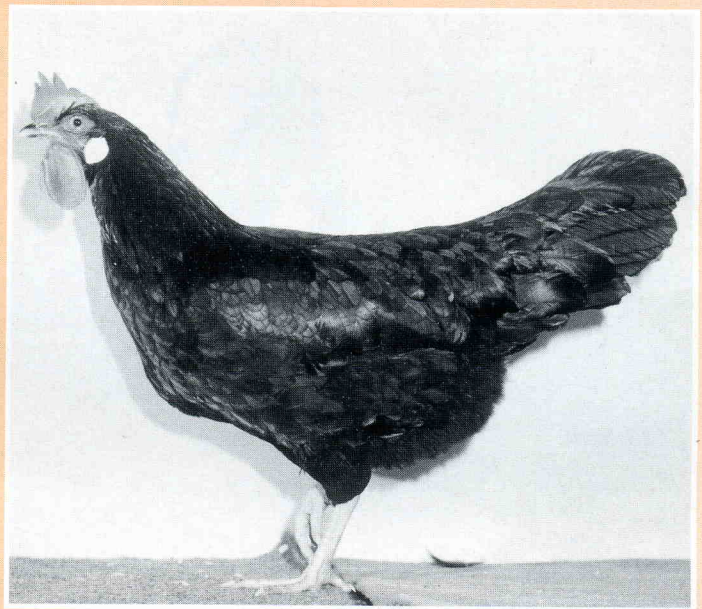
Een fokker, die gedurende een reeks van jaren zich met de fokkerij van zwarte Leghorns bezighoudt is de heer J.A. Maalsen te Elst (O.B.). Deze haan, die een zeer fraaie belijning laat zien, een juiste grootte van de kopversierselen en groenglanzende zwarte kleur won voor zijn eigenaar op meerdere shows.

Een zeer fraaie zwarte Leghorn hen, die we aantreffen in de kooien van meerdere tentoonstellingen in Twente. Op het dier is maar weinig aan te merken, alleen de staardracht hadden we graag wat hoger gezien.

Een ander fokprodukt van de heer Maalsen te Elst. Ook met deze haan behaalde hij op onze grote tentoonstellingen meerdere malen het op één na hoogste predikaat.

Deze zwarte Leghorn hen, destijds gefokt door de heer Cox te Horst, wist vanwege al haar goede kenmerken het predikaat U te behalen. Inderdaad een dier, waarop niets aan te merken valt.

relatief de kleinste kopversierselen laat zien. men is gauw geneigd te denken dat een eenkleurige kip zich gemakkelijk laat fokken, althans zonder veel moeilijkheden, doch het verkrijgen van helder gele benen onder een zwarte kip is al een grote moeilijkheid. Vooral komt dit bij de hennen om de hoek kijken; een haan met fraai oranje gele benen is geen bijzonderheid. Vele hennen van de zwarte kleurslag, ongeacht of het nu Leghorns, Wyandottes, Plymouth Rocks of Barnevelders zijn, tobben vaak met een zwarte aanslag op de benen, ja zelfs dikwijls met groenachtige benen.

HET FOKKEN VAN GOEDE DIEREN IN DE ZWARTE KLEURSLAG.

Een ieder weet, dat een foktoon, ongeacht of deze opgezet is om hennen of hanen te fokken zoveel mogelijk aan alle gestelde eisen moet voldoen. In deze tomen mogen alleen die dieren voorkomen, die alle kenmerken van het ras bezitten, vlot opgegroeid zijn en de nodige vitaliteit laten zien. Dat men in deze tomen hennen moet opnemen, die over legcapaciteit beschikken, met daaraan gepaard hanen, die ook uit een goede foktoom komen, lijkt ons haast overbodig om te vermelden. Voor het fokken van goede tentoonstellingshanen neemt men een fokhaan, die een standaardmatige been- en snavelkleur bezit en verder in het bezit is van een groenglanzende zwarte bevedering, een fraai uitgesneden kam, egaal witte oren en levendig rode ogen. Aan zo'n haan moet men hennen paren, die tot in het dons diep zwart zijn, zonder dorre kammen, doch deze moeten fel rood van kleur, goed gevormd en stevig op de kop geplant zijn. In deze kopversierselen mogen onder geen beding fouten voorkomen, zoals zijspranken, dunne kammen of kinlellen met vouwen er in. Niets is

juist zo erfelijk als fouten in de kopversierselen. Op dit punt moet men dan ook geen pardon kennen en hennen, die niet "buiten kijf" zijn op deze punten uit de foktoom weren. Een fraaie kleur van de poten zou wel aan te bevelen zijn, doch is voor de hanenfok geen gebiedende eis, omdat hanen, die uit deze paring geboren worden, toch vrijwel allemaal een heldere pootkleur zullen hebben. Zonder bezwaar kan men dus van de vorenomschreven haan één of enkele hennen toevertrouwen, die niet "up-to-date" zijn in de kleur der poten, mits zij echter in de andere onderdelen maar aan de gestelde eisen voldoen. Bij het samenstellen van de hennen foktoom kiest men een haan, die oranje-gele poten heeft. Is deze haan overigens mooi groenglanzend zwart in het gevederte en bezit hij fraaie kopversierselen, d.w.z. een goede getande kam en kinlellen, die vrij zijn van vouwen en rimfels, dan is het een belangrijkste zaak als hij wat licht in het onderdons is en zelfs enig wit op deze plaats laat zien. We willen zelfs bij de haan van de hennenfoktoom nog wel een stap verder gaan en zelfs een haan hiervoor accepteren, die wat wit in de wortel van de sikkels heeft, mits hij echter in de overige onderdelen maar uitmunt. De hennen, die in deze foktoom gezet worden, behoeven niet zo glanzend van kleur te zijn, want als men bij beide geslachten een groenglanzende kleur heeft kan dit rode veren in de hals en op andere plaatsen tot gevolg hebben. De hennen, die in deze foktoom geplaatst worden mogen een niet te grove kam bezitten. Een kam, die zo ver omvalt, dat hij juist aan het oog komt, kan een goede maatstaf zijn. Er zijn wel fokkers, die met één foktoom bevredigende resultaten bereiken, maar zij zullen hierbij de beide tegenstellingen, namelijk de eis van de gele poten en daarbij een zeer don-

ker ondergevederte maar met moeite onder de knie krijgen. Heeft men geen plaats om twee foktomen te houden, dan is er nog wel een mogelijkheid om goede dieren van beide geslachten uit één foktoom te halen, echter moet men dan wel de gelegenheid hebben tot het houden van twee hanen, namelijk een hanen-fokhaan en een hennen-fokhaan, zoals hiervoren door ons werd beschreven. Men laat dan de eerste twee weken de ene haan bij de hennen, verzamelt er de eieren van, waarna men de hennen ongeveer twee weken zonder manlijke partner laat. Dan doet men de andere haan bij de hennen en kan men na een dag of vijf van deze haan bevruchte eieren verwachten. Weliswaar zal het aantal dieren, hieruit geboren, dat aan de eisen van tentoonstellings-haan of -hen moet voldoen, niet zo hoog liggen als uit uitgesproken hanen of hennen fok doch men heeft toch een gerede kans voldoende standaardmatige dieren te krijgen. Op welke wijze men ook fokt de hanen-fokhaan moet streng worden uitgezocht, dus zonder enig wit en bij de hennen-fokhaan moet men in de eerste plaats letten op en onberispelijke beenkleur. Volgt men bij het fokken van zwarte Leghorns of van andere hoenderrassen met een zwart gevederte en gele benen deze wenken op en handelt men er naar, dan zullen zeker fraaie kuikens de beloning zijn voor alle moeite, die men aan de samenstelling van de foktomen heeft besteed. Wij hopen, dat deze regels er aan zullen bijdragen nog meer liefhebbers voor de zwarte Leghorns te vinden.

Al hebben we te doen met een enkelkleurig ras, toch zitten er nog moeilijkheden aan om bij de fokkerij ervan, aardigheid aan te beleven.

C. AALBERS